2 Samuel - Comentarii Jean Koechlin

Episodul de la Ţiclag l-a lăsat pe David umilit, conştient de propria-i slăbiciune; dar l-a şi restabilit în relaţia lui fericită cu Domnul. El a fost pregătit astfel pentru domnia asupra căreia se deschide acum cartea a doua a lui Samuel.Omul care-i aduce vestea morţii lui Saul credea că aduce „o ştire bună“ (4.10). Oare nu era vorba pentru David de moartea vrăjmaşului său şi de ocazia de a urca pe tron? Dar acest om nu-l cunoaşte pe cel căruia îi vorbeşte. În inima „iubitului“ Domnului străluceşte harul dezinteresat, însoţit de dragostea pentru poporul Lui şi de respectul pentru dispoziţia dată de Dumnezeu. Cum s-ar fi putut bucura el când israeliţii erau înfrânţi, iar prinţul lor, dezonorat în faţa vrăjmaşilor Domnului?David îl întreabă pe noul venit: „De unde eşti?“ (v.13). Omul confirmă că face parte dintre vrăjmaşii lui Israel, şi încă dintre cei mai răi: era amalecit! Încercând să-l trişeze pe David printr-un mesaj înşelător, n-a făcut decât să se trişeze pe sine (vezi Prov. 11.18). I-ar fi plăcut ca noul împărat să-şi ia coroana din mâna lui. În aceasta, el se aseamănă marelui Vrăjmaş care a încercat, deşi fără succes, să-L facă pe Domnul Isus să primească din mâna lui toate împărăţiile lumii şi gloria lor (Matei 4.8-10).

Departe de a se bucura de nenorocirea care-l ajunsese pe rivalul şi prigonitorul său, David compune pe această temă un mişcător cântec de jale. Acest „Cântec al Arcului“ laudă calităţile omeneşti ale lui Saul: puterea, generozitatea, popularitatea lui. Şi, acoperindu-i răutatea împăratului, din pricina căreia suferise atât de mult până atunci, David ar dori totodată, dacă este posibil, să ascundă înfrângerea care ar alimenta bucuria şi dispreţul din partea vrăjmaşilor Domnului: „Nu spuneţi în Gat ...“ (v. 20).Ne este necesar să învăţăm, ca şi fiii lui Iuda (v.18), lecţiile pe care le oferă acest „Cântec al Arcului“: să plângem cu cei nenorociţi; să căutăm lucrurile bune la aceia care nu ne plac; să ne abţinem să vorbim ce ştim că este neplăcut despre cineva; mai presus de orice, să acoperim neajunsurile surorilor şi fraţilor noştri, pentru o bună mărturie a poporului lui Dumnezeu în faţa lumii (1 Petru 4.8).Apoi inima lui David, copleşită de durere, se exprimă avându-l ca subiect pe Ionatan. Dragoste minunată, plină de farmec; cu toate acestea, palidă imagine a dragostei lui Hristos; dragoste nemărginită, de care nimic – nici chiar moartea – nu ne va putea despărţi niciodată (Romani 8.38, 39).

Înainte de a fugi în ţara filistenilor, David nu-L consultase pe Dumnezeu (1 Samuel 27.1) şi faptul acesta îl dusese în necaz. Dar această experienţă amară n-a fost fără un folos. Acum Îl întreabă pe Domnul de două ori.Niciodată nu se poate spune că insistăm prea mult asupra acestui principiu fundamental al vieţii creştine: dependenţa. Ea este o datorie în faţa lui Dumnezeu, dar şi sursa puterii şi a siguranţei noastre.Hebronul, în care Dumnezeu îl aduce pe unsul Său, este un loc care ne vorbeşte despre moarte. Mormintele patriarhilor se găseau acolo. Hristos, Preaiubitul lui Dumnezeu, adevăratul David, înainte de a-Şi prelua oficial împărăţia, a mers până la moarte prin ascultare de Dumnezeu. Şi acesta este şi locul spre care Dumnezeu îi îndreaptă pe ai Săi. Credinciosul a murit împreună cu Hristos.David nu-i uită pe locuitorii Iabesului din Galaad, care îşi arătaseră bunătatea faţă de Saul. Oare Domnul va uita micile acte de caritate pe care ne-a permis să le exersăm? (Evrei 6.10).Suveranitatea lui David avea să fie stabilită treptat- treptat. Pentru moment, numai Iuda l-a recunoscut. Restul poporului s-a supus lui Iş-Boşet, fiul lui Saul, susţinut de Abner, fosta căpetenie a armatei lui Saul.

Până la sfârşitul capitolului 4 citim despre conflictul dintre David şi Iş-Boşet sau, mai degrabă, dintre generalii lor, respectiv Ioab şi Abner. Este o confruntare de prestigii, fiecare dintre aceşti oameni mândri dorind să fie întâiul; şi va sfârşi prin moartea lui Abner şi apoi a lui Iş-Boşet. Împrejurările acestea triste, echivalând cu un război civil, sunt folosite de Domnul pentru a stabili, puţin câte puţin, domnia împăratului Său.Violenţei şi spiritului de răzbunare li se dă frâu liber. Aproape de iazul lui Gabaon, încercarea puterii începe ca un joc. Ei doresc numai să-i vadă pe aceia dintre ei care sunt mai îndemânatici şi mai puternici. Dar, de la mândrie până la ucidere, iată ce pas mic este! Exaltarea conduce la pierderea controlului de sine şi actul criminal se înfăptuieşte înainte ca cineva să-şi poată da seama de ce va rezulta din aceasta. Cei douăzeci şi patru de tineri nefericiţi cad în acelaşi timp, fiecare străpuns de sabia celuilalt.Să observăm că David rămâne deoparte faţă de competiţiile pe care Ioab pretinde că le susţine în numele său. Astfel facem cunoştinţă cu caracterul acestuia: om şiret şi fără scrupule, care apără cauza lui David pentru că aceasta îi va aduce un câştig personal.

În timpul acestor evenimente, David a aşteptat în linişte la Hebron ca Domnul Însuşi să-l stabilească împărat peste tot Israelul.Tot astfel Isus, acum în ceruri, aşteaptă ca Dumnezeu să-I dea împărăţia Sa universală.Pentru Israel, începutul capitolului 5 marchează o dată importantă în istoria lui şi anume transferul scaunului de domnie al lui David la Ierusalim, oraş care, de acum înainte, va ocupa un loc atât de important în istoria poporului şi în scopurile lui Dumnezeu. Dar, în interiorul zidurilor cetăţii, pe Muntele Sion, exista un oraş de nepătruns, păstrat de iebusiţi încă din timpul lui Iosua. În ciuda laudei de sine a ocupanţilor, David îl cucereşte. Totuşi aici David uită harul care l-a caracterizat atât de des, prin aceea că interzice accesul şchiopilor şi al orbilor în casa lui Dumnezeu. Ce contrast cu Domnul, care i-a primit în templu pentru a-i vindeca, în mod expres pe orbi şi pe şchiopi (Matei 21.14); ce contrast, de asemenea, cu omul care „a dat o cină mare“ (Dumnezeu Însuşi) şi care, pentru a-Şi umple casa, îi strânge pe aceşti oameni nenorociţi (reprezentându-ne pe tine şi pe mine) ca să-şi ocupe locurile lor la sărbătoarea harului (Luca 14.21-23).

Am admirat calităţile de credinţă şi de dependenţă manifestate de David în atât de multe situaţii (şi o dată în plus în v. 19 şi 23, în lupta contra filistenilor). Din nefericire, viaţa lui de familie este departe de a ajunge la acelaşi nivel. În pofida uneia dintre poruncile Domnului adresate special împăraţilor (Deuteronom 17.17), David îşi ia multe soţii, întâi la Hebron, apoi la Ierusalim. Dacă ar fi avut-o numai pe credincioasa Abigail de soţie (numele ei semnificând bucuria tatălui, fiind o prefigurare a Bisericii), n-am mai fi întâlnit trei nume care urmau să devină sursa unei dureri atât de mari pentru el: Amnon, Absalom şi Adonia (3.2-4).Războiul contra filistenilor poate fi reluat cu triumf, urmând instrucţiunile Domnului. Înaintea celei de-a doua bătălii, David şi-ar fi putut spune: «Să procedăm ca şi întâia dată, pentru că atunci am reuşit!» Dar îl veţi remarca, din contră, întrebându-L din nou pe Domnul. Şi face foarte bine că întreabă, pentru că răspunsul este cu totul diferit. De aceea, să nu ne încredem în propria înţelepciune, ci să cerem de la Domnul îndrumarea; atunci vom fi şi noi capabili să câştigăm victoriile pe care El ni le-a pregătit.

Primul gând al lui David la inaugurarea împărăţiei se îndreaptă spre chivotul Domnului. El mobilizează treizeci de mii de oameni, elita lui Israel, de data aceasta nu pentru o bătălie, ci pentru a escorta chivotul într-un mod demn, până la Ierusalim. Oricâtă onoare am acorda Persoanei Domnului Isus, nu este niciodată prea mare. Numai că acest omagiu şi această închinare trebuie să I le aducem într-un fel înţelept şi în ascultare. Potrivit dispoziţiei divine, chivotul ar fi trebuit purtat pe umeri (Numeri 7.9); însă David şi poporul n-au ţinut cont de aceasta. În opinia lor, un car nou, asemenea celui folosit mai înainte de filisteni în ignoranţa lor, servea mult mai bine scopului lor. Nu era mai practic aşa, decât să-l transporte pe jos? Şi iată că Uza, care a atins chivotul, este rupt pe loc! Ce consternare! Noi nu l-am fi considerat atât de vinovat. Dar a fost vinovat! Dumnezeu a vrut să ne facă pe noi, ca şi pe David, să înţelegem cât de grav este să înlocuim învăţătura şi îndrumările Sale

cu propriile noastre bune intenţii, în special acolo unde este implicată închinarea şi adorarea.Amară întrerupere a acestei frumoase ceremonii! David, iritat şi înfricoşat în acelaşi timp, schimbă destinaţia chivotului şi pierde astfel o binecuvântare de care se va bucura, în schimb, familia lui Obed-Edom.

Imagine impresionantă a Domnului Isus prezent în casa celui credincios, chivotul este ţinut trei luni în casa lui Obed-Edom, aducând binecuvântare acestui om şi familiei lui. Faptul acesta n-a rămas neobservat (v. 12). Dacă trăim într-o legătură constantă cu Domnul, cei care ne cunosc nu vor întârzia să ia notă de faptul acesta. Vor dori şi ei să se bucure de binecuvântările pe care ni le acordă El.Acum David, care a învăţat lecţia dată de Domnul, acţionează potrivit gândurilor Lui: chivotul este purtat de leviţii care s-au sfinţit pentru aceasta şi el însuşi se dezbracă de măreţia imperială şi îşi exprimă bucuria dansând înaintea acestuia. Acum nu chivotul, ci Evanghelia ni-L arată pe Domnul Isus în persoană, făcându-Şi intrarea în aceeaşi cetate a Ierusalimului, în mijlocul bucuriei celor care-L aclamau (Matei 21.9).„Când cei care purtau chivotul Domnului făceau şase paşi, el jertfea un bou şi un viţel gras“ (v. 13). Aceasta ne aminteşte despre mersul şi închinarea celui credincios. Amândouă provoacă dispreţul celor fără credinţă, pentru care Mical reprezintă o tristă imagine. Lumea apreciază pompa şi fastul. Dar credinciosul este fericit să se smerească, să se arate „şi mai de nimic“ (v. 22), pentru ca privirile să nu se îndrepte asupra sa, ci să se oprească numai asupra Domnului Isus (compară cu Ioan 3.30).

„Când Îi plac Domnului căile unui om, îi pune chiar şi pe vrăjmaşii săi în pace cu el“ (Proverbe 16.7). Cuvântul acesta se dovedeşte acum adevărat pentru David. Şi, de când locuieşte într-o splendidă casă de cedru, se gândeşte cu seriozitate la chivotul Domnului care locuia într-un simplu cort. Nobil sentiment din partea lui! Aceia dintre noi care se bucură de o viaţă asigurată şi confortabilă nu trebuie să uite niciodată că Stăpânul nostru a trecut prin această lume ca un călător divin, neavând un loc unde să-Şi plece capul.David îşi propune să construiască o casă demnă pentru Domnul. Dar ascultaţi cum îi răspunde El, în esenţă, prin gura lui Natan: «Mi-am însuşit această calitate de călător, ca să împărtăşesc prin har soarta poporului Meu. Iar timpul odihnei Mele n-a sosit încă. Dar ceea ce tu nu poţi face va fi împlinit de unul dintre descendenţii tăi».Domnul Se referă în primul rând la Solomon, fiu al lui David, care va construi templul. Dar v. 14, citat în Evrei 1.5, arată că acest Împărat, Fiu al lui David, sub aspect profetic este Isus, Fiul lui Dumnezeu. Despre El exclusiv se poate afirma că împărăţia Îi va fi stabilită pentru totdeauna. Binecuvântările personale (v. 8, 9) sau colective (v. 10) îşi au toate sursa în această Persoană fără seamăn.

David dorise să facă ceva pentru Domnul. Dar răspunsul divin a fost: «Eu sunt acela care am făcut totul pentru tine». Iată lecţia pe care fiecare dintre noi se cuvine s-o înveţe. Dumnezeu Însuşi a preluat deplina responsabilitate pentru mântuirea noastră, pentru odihna noastră şi pentru tot ceea ce priveşte viitorul nostru (v. 19). Minunate planuri la care n-am avut nici o contribuţie! „Cât de nepătrunse sunt judecăţile Lui şi de neînţelese căile Lui!“ (Romani 11.33). Cu adevărat, aceasta nu este „legea omului“! (v. 19).Apoi ce-i mai rămâne lui David să facă? Simplu, să-I mulţumească lui Dumnezeu. În prezenţa divină, împăratul intră, se pleacă şi adoră întocmai cum credinciosul poate face astăzi în adunarea celor răscumpăraţi, în jurul Domnului, cu siguranţa liniştită că este îndreptăţit să se afle acolo şi să se bucure deja de această odihnă divină. „Cine sunt eu ... şi ce este casa mea?“ (v. 18). Nici David, simplul păstor (v. 8), nici Israelul scos din Egipt (v. 6) n-au vreun merit al lor sau vreun drept să ocupe o asemenea poziţie! Numai harul i-a „adus până aici“ pe David şi pe poporul său (v. 18). Rugăciunea împăratului, expresie a comuniunii perfecte, se rezumă astfel: „... lucrează cum ai spus! Şi mărit să fie Numele Tău pentru totdeauna“ (v. 25, 26). În momentul acesta particular am pune în mod fericit Psalmul 23 pe buzele lui, în special v. 5 şi 6.

Întărit de promisiunile Domnului, noul împărat îşi asigură tronul prin victoriile care aduc supunerea vrăjmaşilor lui. Primii dintre aceşti vrăjmaşi sunt filistenii. Ţara lor întreagă poate fi, în sfârşit, adusă sub control. Următorii care vor fi subjugaţi sunt moabiţii, ca împlinire parţială a profeţiei lui Balaam (Numeri 24.17). Hadadezer împreună cu sirienii care-i vin în ajutor sunt şi ei învinşi. În final este supus Edomul, potrivit unei profeţii încă mai vechi: binecuvântarea lui Isaac asupra lui Iacov (Geneza 27.29; vezi şi Geneza 25.23). David ilustrează aici ceea ce este scris despre Domnul Isus, a Cărui împărăţie glorioasă va fi stabilită când toţi vrăjmaşii Lui vor fi puşi aşternut al picioarelor Sale (vezi Psalmul 110).Acum, când pacea este stabilită şi autoritatea lui David recunoscută atât înăuntrul cât şi în afara împărăţiei, se întocmeşte organizarea ei (v. 15-18). Împăratul este centrul, exercitând judecata şi actul justiţiar. În jurul lui, fiecare îşi îndeplineşte funcţiile care-i sunt desemnate. Preoţii se află acolo, asigurând relaţiile cu Dumnezeu. Securitate, stabilitate, dreptate şi pace – sunt caracteristicile glorioase care vor fi, într-o măsură completă şi mult mai evidentă, ale Împărăţiei care va veni!

Capitolul 8 ne-a înfăţişat gloria împăratului David. Însă aici este altceva care o depăşeşte cu mult: este harul care îl însoţeşte. David l-a învăţat în şcoala lui Dumnezeu, el însuşi fiind obiectul lui. Oare poate fi aceasta „legea omului“, să primească la curtea lui, la masa lui, pe ultimul reprezentant al liniei rivale, pe moştenitorul vrăjmaşului său? (citeşte 2 Samuel 4.4).Cu siguranţă, nu! Aceasta este un exemplu de „bunătate ca bunătatea lui Dumnezeu“, pentru că David nu este satisfăcut doar să-şi împlinească promisiunea faţă de Ionatan şi de Saul (1 Sam. 20.15; 24.21, 22): el face ca acest har divin să se reverse peste sărmanul Mefiboşet, pătruns cu totul de sentimentul propriei nevrednicii. În plus, nu era el şchiop şi, din această cauză, obiect al vrăjmăşiei împăratului? (5.8). Dar să remarcăm felul în care este căutat, chemat pe nume, asigurat, îmbogăţit, invitat ca un membru de familie la masa împăratului şi, în final, adoptat pentru tot restul vieţii lui. Ce frumoasă imagine a lucrării Domnului Isus pentru un păcătos!Mefiboşet nu va înceta să fie un invalid. Versetul 13 o repetă intenţionat. Dar când va fi aşezat la masa împărătească, faptul acesta nu va mai putea fi văzut. Oare nu este tot aşa şi cu credinciosul aflat aici, jos? Vechea lui fire nu-i este luată, dar, în timp ce stă în comuniune cu Domnul, o poate ţine în afara vederii.

După exemplul lui Mefiboşet, care a acceptat harul imperial, iată istoria celor care nu-l înţeleg şi care nu vor să-l primească.David a arătat bunătate faţă de Hanun, căutând să-l mângâie. Tot aşa, astăzi, Domnul Isus doreşte să Se descopere oamenilor ca Acela care a purtat suferinţele lor şi care a luat asupra Lui durerile lor (Isaia 53.4). Poate exista o jignire mai mare decât să respingi o asemenea iubire? Cât de mult trebuie să-l fi jignit pe David insulta adusă slujitorilor lui! Dar în cât mai mare măsură este rănită inima desăvârşit de sensibilă a Mântuitorului, de dispreţul celor care zi de zi resping chemarea dragostei Sale (Ioan 5.40; Matei 22.6)!A mai fost încă timp pentru Hanun şi pentru poporul lui să se smerească, atunci când au văzut ce situaţie rea produseseră. Experienţa Abigailei ne dă certitudinea că judecata pe care o meritau s-ar fi putut abate de la ei (1 Samuel 25). În loc să facă aşa, mândria oarbă a fiilor lui Amon îi duce la război deschis contra aceluia care le voise binele. Dar, pentru David, este ocazia unei noi victorii, şi mai glorioase decât cea repurtată în cap. 8, asupra lui Hadadezer şi a sirienilor care îşi uniseră forţele cu amoniţii.

Cineva ar prefera să rămână la victoriile din cap. 10 şi peste ceea ce urmează acum să aştearnă un văl de tăcere; şi aceasta pentru că David suferă aici, din partea vrăjmaşului sufletelor noastre, cea mai crudă înfrângere a vieţii sale. Mai mult, acest trist episod reprezintă în Cuvântul lui Dumnezeu o avertizare solemnă pentru fiecare dintre noi. Chiar cel mai evlavios credincios posedă o inimă coruptă, larg deschisă pentru toate poftele şi de aceea trebuie să vegheze asupra porţilor acestei inimi rele, în special asupra ochilor lui. Această istorie tragică ni-l arată pe un împărat devenind sclav: un sclav al propriilor dorinţe, înfăşurat în teribila strânsoare a păcatului. În loc să se afle pe câmpul de luptă cu

oştile lui, David se relaxează la Ierusalim, plimbându-se fără ocupaţie pe terasa palatului său. Să nu uităm niciodată că lipsa de activitate sau lenevia multiplică pentru copilul lui Dumnezeu ocaziile de cădere. În condiţii de inactivitate, vigilenţa se prăbuşeşte inevitabil, iar diavolul, care niciodată nu pierde ocazia, ştie cum să exploateze avantajul. Să fim atenţi deci să ne umplem timpul cu o activitate folositoare.David o ia pe soţia lui Urie şi, pentru a-şi acoperi păcatul, îl comite pe al doilea, urzind cu complicitatea lui Ioab moartea unuia dintre cei mai nobili şi mai devotaţi soldaţi ai săi.

„Să nu pofteşti soţia aproapelui tău“, „Să nu comiţi adulter“, „Să nu ucizi“ spunea legea (Exod 20. 17, 14, 13). David, cel care în Ps. 19.7 avea să declare: „Legea Domnului este perfectă“, a călcat succesiv trei dintre dispoziţiile ei. Cu toate acestea, conştiinţa încă nu i se trezeşte. Domnul trebuie să i-l trimită pe Natan. Şi parabola impresionantă a mieluşelei furate, atât de potrivită pentru a putea pătrunde în inima unuia care odinioară fusese păstor, este pe punctul de a-l ajuta să-şi evalueze grozăvia faptei sale. Însă David nu se recunoaşte imediat. Se arată fără milă faţă de omul bogat. Nu suntem şi noi la fel? Paiul din ochiul fratelui nostru nu ne scapă, în timp ce nu observăm deloc bârna care se găseşte într-al nostru (Matei 7.3). Astfel degetul lui Dumnezeu îi arată cu solemnitate: „Tu eşti omul acesta“. Apoi trista afacere, ascunsă atât de atent, este, fără nici un menajament, pusă în lumină: «Tu ai făcut aceasta, aceea ...!» În final, pentru a ruşina inima lui David, Dumnezeu îi reaminteşte tot ceea ce harul Său făcuse pentru el. Era puţin oare? În cap. 7.19, David spusese contrariul. Cu cât am primit mai mult, cu atât mai puţin scuzabile sunt poftele noastre. Dar noi am primit şi mai mult!

Conştiinţa lui David, atât de mult timp adormită, este cuprinsă acum de convingerea profundă a păcatului. El înţelege că această crimă nu-i afectează numai pe Urie şi pe soţia lui, ci în primul rând este îndreptată împotriva Domnului.Trebuie să înţelegem că greşelile pe care le comitem faţă de fraţii şi surorile noastre, faţă de părinţi sau faţă de oricine altcineva constituie întâi un păcat împotriva lui Dumnezeu. De aceea nu este suficient să reglementăm problema cu cel pe care l-am nedreptăţit ... când faptul acesta este posibil (pentru David n-a fost posibil), ci trebuie s-o mărturisim şi lui Dumnezeu.Aceasta este ceea ce şi face David în Ps. 51, scris în momentul durerii amare (vezi Psalmul 32.5,1 şi 2). Într-adevăr, Dumnezeu nu dispreţuieşte „o inimă zdrobită şi smerită“ (Ps. 51.17). El îl iartă pe sărmanul Său slujitor; îl iartă complet. David este „mai alb decât zăpada“, pentru că fusese spălat prin acelaşi sânge scump al lui Isus, vărsat pentru el, pentru tine şi pentru mine (Isaia 1.18). Dar cele ce nu pot fi îndepărtate sunt consecinţele răului înfăptuit; şi sunt foarte dureroase. În primul rând, copilaşul lui trebuie să moară. Prin aceasta toţi vor cunoaşte că, în timp ce-l iartă pe păcătos, Dumnezeu condamnă păcatul în mod absolut, chiar şi atunci – şi în special atunci – când este comis de către unul dintre slujitorii Săi.

Corupţie, violenţă: acestea sunt titlurile pe care le pot purta capitolele 11-13. Încă de la începutul Genezei, acestea reprezintă caracteristicile lumii. Şi ea nu s-a schimbat. Şi ce teribil este când aceste caracteristici se manifestă în familia omului lui Dumnezeu! David dăduse curs acestor două forme ale răului, luând-o pe Bat-Şeba şi ordonând moartea lui Urie. Acum ele se dezvoltă în propria casă. Până la sfârşitul istoriei sale, David va face amara experienţă că „ce seamănă omul, aceea va şi secera“ (Galateni 6.7).Amnon este mort. La intervenţia lui Ioab, Absalom, ucigaşul fratelui său, se întoarce la Ierusalim. Dar nu vedem la el nici un regret, nici un sentiment de umilinţă. Şiretenie, mândrie, ambiţie, lipsă de evlavie şi de afecţiune naturală, iată ce găsim la acest om; iar istoria care urmează îi va reda portretul şi mai sumbru. Absalom este un om a cărui condiţie morală rămâne mult în urma frumuseţii lui fizice. Cum ar putea un asemenea individ mizerabil să fie fiul împăratului iubit? Şi totuşi este fiul lui! Noi nu moştenim credinţa părinţilor noştri. Trebuie să devenim noi înşine credincioşi.

Atitudinea lui Absalom arată că în el nu s-a făcut nici o lucrare a conştiinţei. Revolta lui fusese pregătită cu mare grijă; zi de zi se înfăţişase la poarta cetăţii pentru a-i întâlni acolo pe cei care aveau vreo neînţelegere de judecat. Îşi întindea mâna, îi îmbrăţişa şi-i întreba de cauza pentru care veniseră. Apoi le dădea de înţeles că tatăl său nu era capabil să exercite într-un mod potrivit actul justiţiar. El adăuga, pe de altă parte, că, dacă ar primi puterea, nu-i va lipsi de judecarea pricinilor lor. Ipocrit şi linguşitor, Absalom a reuşit totuşi, în felul acesta, să-şi construiască în tot Israelul o reputaţie de bunăvoinţă, de amabilitate, de dreptate, toate pe contul împăratului, tatăl său. El „fura inimile bărbaţilor lui Israel“ de la domnul lor adevărat (v. 6; Romani 16.18). Oare nu există şi astăzi oameni (şi lucruri) în stare să fure inimile noastre de la adevăratul David? Să ne reamintim totdeauna că aceste inimi aparţin Domnului Isus Hristos! El a plătit un preţ suficient de mare pentru a le avea pentru Sine fără rezerve şi pentru totdeauna.În v. 7-12 îl vedem pe Absalom cum, acoperindu-şi acţiunea josnică cu un pretext religios, îşi urzeşte planul desemnat să-l aşeze pe tron (Ieremia 9.3-5).

Cât timp toate mergeau bine pentru împărat şi pentru toată curtea lui, era imposibil să se facă o distincţie între cei care-i erau cu adevărat loiali lui David şi cei care rămăseseră cu el numai pentru un câştig personal. Încercarea va arăta acum ce se afla în inimile lor şi-i va tria. Unii îl urmează pe Absalom (v. 13), alţii pe David (v. 18); starea de neutralitate nu mai este posibilă.Ne-am gândit vreodată ce am face dacă mâine creştinii ar ajunge persecutaţi, sub pedeapsa cu închisoarea sau cu moartea, la fel cum erau odinioară ... şi cum sunt încă în unele ţări? Atunci am cunoaşte dacă-L iubim pe Domnul Isus cu adevărat şi dacă-L urmăm nu doar când drumul este uşor, ci în egală măsură şi atunci când trebuie să părăsim totul şi să suferim toate pentru a locui cu El.Itai era un străin care se alăturase împăratului nu cu mult timp în urmă. Am văzut adesea oameni întorşi de curând la Dumnezeu, veniţi de pe un teren cu doar puţină lumină, dar dând dovadă de o credinţă mare şi de o evlavie profundă. Prin contrast, alţi creştini, de la care am putea aştepta mult, datorită cunoştinţelor şi educaţiei lor, dau înapoi când vine timpul încercării. Fie ca toţi să ne asemănăm cu Itai din Gat!

Durerile pe care David trebuie să le cunoască acum sunt rezultatul propriilor păcate. De aceea nu pot fi comparate cu suferinţele Domnului Isus, care au fost toate consecinţa păcatelor noastre. Cu toate acestea, ele ne aduc în măsură să înţelegem mai bine prin ce a trecut Mântuitorul nostru. Iată-l pe David însoţit de câţiva prieteni credincioşi, plângând, în timp ce urcă din greu pe muntele Măslinilor! Mai târziu, în acelaşi loc, în grădina Ghetsimani, Omul durerilor, aflat în chinul luptei Sale, avea să aducă „cereri şi rugăciuni stăruitoare cu strigăt puternic şi lacrimi, către Acela care putea să-L mântuiască din moarte“ (Evrei 5.7). Tocmai în acest loc află împăratul de trădarea lui Ahitofel, prietenul şi sfătuitorul său apropiat (dar al cărui nume înseamnă „frate al nesăbuinţei“). Şi tot aici va veni mai târziu Iuda în fruntea soldaţilor şi a aprozilor (vezi Ps. 3.1 şi titlul).Strigătul de dezolare al lui David din Ps. 55.13-14 poate fi atribuit, fără îndoială, acestui moment: „Ci tu, un om ca mine, sfătuitorul meu şi prietenul meu: noi am avut dulci destăinuiri împreună ...“ Să ne gândim cu câtă tristeţe trebuie să-l fi întrebat Domnul pe mizerabilul Său ucenic, „Prietene, pentru ce ai venit?“ (Matei 26.50).

În timp ce David urmează drumul său de durere şi de respingere, un beniamit numit Şimei profită cu laşitate de aceasta pentru a arunca cu pietre spre el şi a-l copleşi cu insulte. Împotriva Domnului Isus nu va fi doar un acuzator, ci o ceată de „câini“ (Psalmul 22.16) care se vor strânge în jurul crucii şi vor profita de umilirea Lui pentru a-L batjocori, pentru a da din cap şi a-L insulta. Nu numai că El nu le va da nici un răspuns, dar Se va îndrepta mai mult ca oricând spre Dumnezeul Său (Psalmul 22.19). Şi, într-o măsură mai mică, aceasta este şi ceea ce face David în faţa acuzaţiilor nedrepte: se adresează Celui care cunoaşte adevărul (compară cu Psalmul 7, titlul şi v. 3, 4). Mai mult, el primeşte această nouă încercare ca venind din mâna lui Dumnezeu şi acceptă blestemul nedrept ca un lucru pe care Dumnezeu l-a considerat necesar.

El îl mustră pe Abişai, al cărui zel arzător pentru răzbunare se manifesta evident (v. 9, ca şi în 1 Samuel 26.8). Acesta este şi felul în care Mântuitorul nostru a acţionat cu atâta perfecţiune când, în aceeaşi grădină în care L-am văzut deja, i-a putut spune lui Petru: „Pune sabia în teacă! Paharul pe care Mi l-a dat Tatăl, să nu-l beau?“ (Ioan 18.11).

Huşai a fost trimis de David înapoi la Ierusalim, ca să zădărnicească sfaturile date de Ahitofel lui Absalom. Dumnezeu, răspunzând rugăciunii împăratului (15.31), intervine pentru a da succes acestei strategii. Apare faptul că astăzi El nu Şi-ar mai da binecuvântarea asupra unei asemenea purtări, pentru că venirea Domnului Isus a deschis pentru noi o dimensiune cu totul nouă a adevărului şi a îndreptăţirii, în conformitate cu Dumnezeu.Sfatul lui Huşai i-a permis lui David să fie informat la timp, pentru a se retrage dincolo de râu şi a-şi pregăti apărarea.Încă nu am precizat că toate aceste evenimente au o semnificaţie profetică. Ele ne vorbesc despre un timp care va veni, când un anumit număr de oameni credincioşi din Israel, o „rămăşiţă“, vor fi persecutaţi şi forţaţi să fugă, urmăriţi de vrăjmaşii lui Hristos. Aceştia din urmă, împăratul şi profetul mincinos (sau Anticristul), prefiguraţi prin Absalom şi consilierul său, Ahitofel, vor face război sărmanei rămăşiţe, a cărei situaţie critică este prezentată în cartea Psalmilor. După o persecuţie de scurtă durată, cei doi complici vor ajunge la un sfârşit brusc şi îngrozitor: împăratul (Fiara) şi profetul mincinos vor fi primii oameni aruncaţi de vii în iazul de foc, care este moartea a doua (Apocalipsa 19.20).

Psalmii 3-7 relatează despre această pagină întunecată a istoriei lui David. Fuga de Saul fusese nimic pe lângă această fugă de propriul fiu răzvrătit.Dacă inima îi este sfâşiată, totuşi supunerea şi încrederea îi rămân nezdruncinate. Ascultaţi aceste frumoase cuvinte: „Dar Tu, Doamne, eşti un scut în jurul meu“ (Ps. 3.3). În timp ce Ahitofel propune o ambuscadă în cursul căreia să cadă asupra împăratului pe timp de noapte, „când va fi obosit şi cu mâinile slăbite“, pentru a-l „înspământa“ (v. 2), ce-l auzim pe David declarând? „Eu m-am culcat şi am adormit; m-am trezit, pentru că Domnul mă susţine. Nu mă voi teme de zecile de mii ale poporului...“ (Psalmul 3. 5, 6).Priviţi devotamentul celor care i-au rămas credincioşi lui David. Întâi sunt aceşti doi tineri, Ahimaaţ şi Ionatan, ale căror picioare – şi a căror acţiune promptă (spirit de decizie) – sunt utile în serviciul împăratului.În ceea ce ne priveşte, ar fi bine dacă am şti cum să folosim ocaziile şi să-i ajutăm pe cei din jurul nostru de fiecare dată. Indirect, acesta va fi un serviciu pentru „Împăratul“.La sfârşitul capitolului găsim alte exemple de activităţi variate pentru Domnul şi pentru poporul Său: căutarea bunăstării şi a confortului celor trudiţi, exersarea ospitalităţii ...

Bătălia se va angaja între timp. Dar încă o dată ea echivalează cu un război civil. Iar sărmanul împărat se găseşte într-o situaţie tragică. Oare poate dori victoria când aceasta implică în mod necesar înfrângerea şi, posibil, moartea fiului pe care n-a încetat nici un moment să-l iubească?„Ce seamănă omul, aceea va şi secera“ (Galateni 6.7). Ceasul solemnului „secerat“ a sosit pentru mizerabilul Absalom. Lui i se aplică afirmaţia înspăimântătoare din Proverbe 30.17: „Ochiul care-şi bate joc de tată şi dispreţuieşte ascultarea de mamă va fi scobit de corbii din vale şi va fi mâncat de vulturii tineri“. Frumoasa podoabă capilară, care constituia mândria lui Absalom, devine mijlocul prin care îi va veni distrugerea. Crudul Ioab este instrumentul prin care judecata lui Dumnezeu se aduce la îndeplinire; totuşi, aceasta nu-l scuză deloc. În pofida dispoziţiilor împăratului, nu-i este teamă să comită noul omor cu sânge rece.Ridicând un stâlp de aducere-aminte spre onoarea proprie, Absalom nu prevăzuse că un alt monument avea să fie ridicat spre ruşinea lui: grămada mare de pietre peste groapa unde fusese aruncat trupul său (asemenea lui Acan – Iosua 7.26), o grămadă asupra căreia fiecare avea să-şi arunce piatra în semn de dispreţ şi de condamnare.

În capitolul precedent, Ahimaaţ alergase în ascultare şi, ca urmare, serviciul său fusese eficace. Aici se afirmă propria-i voie: „Voi alerga“ (v. 23), declară el. Şi, în consecinţă, fapta sa vitejească va fi inutilă, ducându-l chiar până la înşelăciune. Acelaşi lucru se aplică nu numai cu privire la picioarele noastre, ci asupra tuturor facultăţilor noastre; ele ne sunt sau nu folositoare, după cum noi Îi suntem sau nu supuşi Domnului Isus.Victoria care tocmai i se raportase nu înveseleşte deloc inima lui David. Ce importanţă mai au pentru el tronul sau chiar viaţa însăşi? Absalom este mort, iar dureroasa ştire străpunge inima sărmanului tată care-şi simte partea de răspundere în evenimentele care tocmai se derulaseră. „Absalom, fiul meu, fiul meu!“ (v. 33 sf.). Avem aici unul dintre cele mai sfâşietoare strigăte din întreaga Scriptură, în stare să dea frisoane oricărui părinte credincios, strigăt fără ecou, fără speranţă, care exprimă groaznica certitudine a unei despărţiri definitive, eterne. Cu totul altfel era la moartea copilaşului Bat-Şebei! David, în loc să se mâhnească, fusese în stare atunci să afirme cu convingerea revederii din momentul învierii: „Eu mă voi duce la el...“ (12.23). Dar, pentru Absalom, ar fi fost mai bine, ca şi pentru Iuda, să nu se fi născut (Matei 26.24).

Toţi cei care l-au urmat pe David nu au făcut-o prin credinţă. Ioab este un asemenea exemplu. Pentru acest om contează numai propriile interese. Nu are scrupule şi nu se dă înapoi de la crimă, dacă cineva îi împiedică planurile. Reproşurile pe care i le adresează lui David sunt cu atât mai nepotrivite cu cât el însuşi este acela care, prin uciderea lui Absalom, se face răspunzător de durerea sărmanului împărat. Cu toate acestea, reproşurile îl ajută pe împărat să se controleze, să gândească mai degrabă la interesele poporului său decât la propria amărăciune.Acum nenorocirile lui David au dat roade. Încercarea l-a adus în măsură să-L cunoască pe Dumnezeul său într-un mod mai real, mai intim. A întâmpinat necazul, strâmtorarea, prigonirea, ... pericolul, sabia. Dar toate acestea nu au fost pentru el decât alte oportunităţi de a înţelege mai bine resursele inepuizabile ale dragostei divine (vezi Romani 8.35).De partea poporului remarcăm acum dispute (v. 9); de partea lui Iuda, o lipsă deplorabilă de devotament. Însă David acţionează în spiritul harului. Şi inimile se întorc spre el, la fel cum, într-o zi viitoare, se vor supune Domnului Isus când El, după victoria finală asupra vrăjmaşilor Săi, va apărea pentru a domni în glorie.

Acum aflăm cum se poartă victoriosul David faţă de cei care nu l-au urmat. Şimei, acuzatorul, vine să implore iertare din partea împăratului. Acesta i-o acordă, cu toate că ar avea motive să se îndoiască de sinceritatea acestor regrete. Apoi vine rândul lui Mefiboşet. Ţiba îl acuzase de ostilitate faţă de David (16.3). Oare nu atribuim noi uneori intenţii rele altora, acuzându-i pe nedrept, ca să ne scoatem în evidenţă propria importanţă? Aceasta poartă numele de calomnie (v. 27).Mefiboşet şi-a arătat ataşamentul faţă de adevăratul împărat, respectând public doliul în timpul absenţei acestuia (v. 24). Cum s-ar fi putut bucura atât timp cât domnul şi binefăcătorul său era renegat şi respins? Aceasta ne aduce aminte de ce le-a spus Domnul Isus ucenicilor Săi pe când Se pregătea să plece: „Puţin timp, şi nu Mă mai vedeţi; ... vă veţi întrista, dar întristarea voastră se va schimba în bucurie“ (Ioan 16.19, 20; vezi şi Marcu 2.20).Bucuria lui Mefiboşet îl face acum în stare să se ridice deasupra tuturor acestor nedreptăţi. El poate să-şi abandoneze fără nici un regret toate bunurile. Prezenţa împăratului îi este de ajuns (v. 30). Ce altceva i-ar mai fi necesar, de vreme ce mănâncă la însăşi masa împăratului?

Barzilai era unul dintre acei oameni devotaţi pe care sfârşitul cap. 17 ni l-a prezentat punându-şi la dispoziţia poporului averea de care dispunea (1 Tim. 6.17, 18). David nu a uitat faptul acesta. Şi Marele Împărat, care va veni în glorie, Îşi va aduce aminte în acelaşi fel de „binecuvântaţii Tatălui Său“. El le va putea spune în ziua răsplătirilor: „am fost flămând şi Mi-aţi dat să mănânc ...“ (Matei 25.34, 35).Plin de consideraţie, Barzilai nu vrea să devină o povară pentru împărat, dar i-l încredinţează pe fiul său, Chimham. Aceasta este dorinţa cea mai plăcută a părinţilor credincioşi: să-şi vadă copiii urmându-L pe Domnul, pentru ca ei să se găsească în atenţia şi sub binecuvântarea Lui. David îi promite lui Barzilai: „îţi voi face tot ce vei dori de la mine!“ (v. 38; de comparat cu Ioan 14.14, unde Domnul le spune alor Săi: „Dacă veţi

cere ceva în numele Meu, Eu voi face“).Acum David traversează încă o dată Iordanul. Se va bucura din nou de Canaan, imagine a cerului, de care fusese privat un timp, din cauza păcatului său.Pentru copilul lui Dumnezeu este la fel. Păcatul îl privează de bucuria prezentă a cerului, fiindu-i necesar cu tot dinadinsul să-şi refacă etapele drumului: să treacă din nou „Iordanul“ (moartea), să se oprească la Ghilgal (judecata de sine însuşi), pentru a putea să recâştige bucuria comuniunii cu Domnul.

La sfârşitul cap. 19 am văzut luând naştere o confruntare între Iuda şi seminţiile lui Israel. Şeba, un nou vrăjmaş, a profitat de aceasta pentru a antrena poporul la revoltă (cap. 20). Este felul în care procedează Satan în cele mai multe dintre disputele noastre, bucurându-se de dezacordurile care survin între copiii lui Dumnezeu.Odată ce Şeba este mort, ordinea este restabilită. Structura împărăţiei din cap. 8.15-18 se reface (20.23-26), cu diferenţa că fiii lui David nu mai sunt oficialităţi principale. După problema cu Absalom putem înţelege motivul.Lectura noastră ne mai pune înainte încă un episod trist. Saul călcase pactul pe care Israel îl jurase gabaoniţilor mai înainte (Iosua 9.15). La mult timp după aceea, crima lui este reamintită, cerându-se răzbunarea potrivit cu Numeri 35.19. Să fim siguri că timpul nu şterge vina păcatelor comise; Dumnezeu le are mereu înainte. Dar, pentru credincios, sângele lui Hristos a făcut să dispară toate păcatele în întregime. Atârnat pe lemn (Fapte 5.30; 10.39), purtând blestemul, Domnul Isus ne-a curăţit de păcatele noastre – El, „Cel drept, pentru cei nedrepţi“ (1 Petru 3.18). A Lui să fie recunoştinţa şi adorarea noastră, de acum şi pentru eternitate!

Încă o dată David cinsteşte memoria lui Saul şi a descendenţilor lui. Se ocupă personal de înmormântarea lor.Apoi Dumnezeu ne descrie o altă pagină glorioasă. Patru vrăjmaşi formidabili, fii ai uriaşului, apar pe scenă. Ei sunt doborâţi unul după altul de însoţitorii lui David. Acesta le dăduse exemplul personal oamenilor săi, fiind cel dintâi care triumfase asupra autenticului Goliat, cel mai mare şi mai periculos dintre toţi adversarii. El le-a arătat ce poate încrederea în Dumnezeu. Marea luptă de la cruce nu se va repeta niciodată. Satan este învins. Dar, dacă suntem ucenici ai lui Hristos, şi noi vom avea de trecut prin bătălii. Spre deosebire de David în acest episod, Domnul nostru este mereu cu noi şi nu oboseşte niciodată. El ne va da victoria, deoarece pentru numele şi pentru gloria Lui luptăm – adesea numai prin rugăciunea simplă şi perseverentă a credinţei. Iar acei vrăjmaşi, a căror înfăţişare este adesea atât de înfricoşătoare şi de monstruoasă, vor fugi ca o umbră dinaintea Numelui atotputernic al lui Isus, cu care ne prezentăm. Cunoaştem noi din experienţă puterea invincibilă a Numelui Isus?

Ultimii vrăjmaşi ai împăratului au fost nimiciţi. Asemenea lui Israel după trecerea Mării Roşii (la care se referă v. 16), a Deborei şi a lui Barac după victoria lor, precum şi a Anei după ce i s-a răspuns la rugăciune, David poate celebra acum scăparea pe care i-a dat-o Domnul. În cântare, el Îi mulţumeşte Mântuitorului său (v. 3). Oare ne exprimăm şi noi mulţumirea în cântări? În strângerile împreună sau în cercul familiei, fără îndoială! Dar de ce n-am face-o şi când suntem singuri?Cântarea aceasta repetă o mare parte a Psalmului 18. Şi, ca toţi psalmii, merge mult dincolo de experienţele celui care a compus-o. Ce sunt, de fapt, suferinţele lui David, în comparaţie cu cele ale Domnului? Ce sunt violenţa şi răutatea lui Saul, în comparaţie cu ura lui Satan, „omul tare“? Satan a încercat să-L facă pe Isus să Se teamă prin perspectiva mâniei lui Dumnezeu (care avea să-L facă pe El păcat în locul nostru), apoi să-L prindă în „laţurile morţii“ (v. 6). Dar, în Ghetsimani, Domnul Hristos a fost ascultat „datorită temerii Sale evlavioase“ (Evrei 5.7). Cu certitudine, Dumnezeu nu-L putea cruţa pe Fiul Său de încercarea crucii, nici „să facă să treacă de la El paharul“. Cu toate acestea însă, Dumnezeu I-a răspuns, scăpându-L de „vrăjmaşul cel puternic“, diavolul (v. 18), şi scoţându-L (prin înviere) din acele „ape mari“ (v. 17), din teribilele „valuri ale morţii“ (v. 15).

Eliberările pe care Domnul ni le dă (începând cu mântuirea noastră) nu depind de meritele noastre, ci numai de harul Său. Pe de altă parte, în ce-L priveşte pe Fiul Său, s-a găsit în El o asemenea desăvârşire, încât Dumnezeu nu putea să nu-L scape. Între toţi oamenii, Hristos este Acel Unul care, dacă se poate spune aşa, Şi-a meritat învierea. Celor care-L priveau pe Isus pe cruce li se părea că abandonarea Lui acolo era un semn al dezaprobării din partea lui Dumnezeu. Batjocoritorii „dădeau din cap“: „să-L salveze, pentru că Îşi găseşte plăcerea în El!“ (Psalmul 22.8) sau „să-L salveze, ... dacă-L vrea“ (Matei 27. 43). Dumnezeu a îndepărtat această sfidare, înviindu-L pe Isus din morţi. Şi Fiul, care cunoaşte inima Tatălui, răspunde de cealaltă parte a morţii: „El M-a salvat, pentru că Şi-a găsit plăcerea în Mine“ (v. 20).Urmează motivele minunate pe care Isus I le-a oferit lui Dumnezeu ca să-Şi găsească plăcerea în El: justeţea şi puritatea acţiunilor Sale (v.21,25), credincioşia Sa (v.22), ascultarea Sa (v. 23), sfinţenia Sa (v. 24), îndurarea Sa (v.26), dependenţa Sa (v. 29, 30), încrederea Sa (v. 31); pe scurt, perfecţiunea Sa (v. 24). În adevăr, privirea Tatălui se putea odihni cu o satisfacţie totală asupra „Omului perfect“ (v. 26).

Am văzut în această cântare de eliberare partea care-l priveşte pe David şi în acelaşi timp pe cel credincios; apoi partea care-L priveşte pe Hristos, Căruia David Îi este un palid simbol. Ne rămâne să luăm în considerare partea lui Dumnezeu. „Cât despre Dumnezeu, calea Lui este desăvârşită“, aşa începe v.31. Domnul Isus doreşte ca noi să-L cunoaştem pe Autorul eliberării Sale (recitiţi v.17,18 şi Ps. 40.2). Să luăm în considerare întâiul Său mesaj trimis ucenicilor prin Maria, imediat după învierea Sa (comparaţi cu Ps. 22.22 şi cu Ioan 20.17). Este ca şi cum le-ar fi spus: «Tatăl care Mă iubeşte, Dumnezeul cel puternic, care M-a eliberat, a devenit Tatăl vostru, Dumnezeul vostru. El de asemenea vă iubeşte şi, prin aceeaşi măreaţă putere a Lui, vă eliberează, cum M-a eliberat pe Mine de sub puterea lui Satan şi a morţii. Tot ceea ce înseamnă Numele Tatălui pentru Mine va însemna de acum înainte şi pentru voi».Versetul 33 şi cele următoare ne arată că Dumnezeu este la fel de puternic pentru a-i susţine în mersul şi în luptele lor pe cei care se încred în El. În felul acesta L-a condus pe Isus Unul, a cărui încredere în Tatăl a fost totală.Ultima parte a cântării deschide viitorul. Ea ne arată ce va face Dumnezeu în final pentru a-i distruge definitiv pe vrăjmaşii Domnului Hristos pe pământ, ca să aşeze naţiunile sub domnia Lui şi, în sfârşit, să-L stabilească Împărat peste întregul univers.

Viaţa lui David se apropie de sfârşit. Biblia îi reţine cele din urmă cuvinte ale sale pline de inspiraţie. „Psalmistul plăcut al lui Israel“ evocă trecutul: el ştie că nu şi-a condus casa aşa cum ar fi trebuit! Dar se odihneşte deplin în harul lui Dumnezeu. Acesta a pregătit pentru Israel şi pentru lume un viitor glorios sub guvernarea Domnului Hristos, Împăratul dreptăţii şi al păcii. Va fi ca lumina dimineţii izbucnind după noaptea sumbră, măturând întunericul care domneşte acum în lume. Sub această guvernare, oamenii se vor teme şi-L vor sluji pe Dumnezeu, aducând fructe ca cele crescând pe un teren fertil şi bine udat.Fără a aştepta sfârşitul vieţii, este necesar din când în când să ne determinăm poziţia pe „hartă“, asemeni unui marinar pe vaporul său. Trecutul: este trista mea istorie, dar în acelaşi timp şi emoţionanta istorie a harului Domnului faţă de mine. Prezentul este marcat de două datorii primordiale: să-L ascult pe Domnul şi numai în El să mă încred. Cât despre viitorul credincioşilor, îl ştim, este gloria. Domnul Hristos va împărtăşi gloria Lui cu ei, după cum I-a promis Tatălui Său (Ioan 17.22).

Avem aici „cartea de aur“ a însoţitorilor împăratului. În trecut, ei au luptat şi au suferit împreună cu el. Acum împărăţesc de asemenea împreună cu el (2Timotei 2.12). Ce pagină glorioasă, în care fiecare nume, fiecare faptă vitejească sunt consemnate cu credincioşie! În acelaşi fel, nimic nu va fi uitat din tot ce Domnul ne va fi îngăduit să facem pentru El. Nu a promis El: „oricine va da de băut numai un pahar cu apă rece unuia din micuţii aceştia, ... adevărat vă spun, nicidecum nu-şi va pierde răsplata“ (Matei 10.42)? Să ne gândim la expediţia celor trei viteji la fântâna de la Poarta Betleemului; ei şi-au riscat viaţa pentru puţină apă proaspătă! Dar ultima dorinţă a căpeteniei pe care o iubeau merita în ochii lor un asemenea sacrificiu. „Aceste lucruri le-au făcut cei trei viteji“ (v.17). Suntem noi gata, din dragoste pentru un Stăpân cu mult mai mare, să facem fapte care să ilustreze devotamentul nostru?Domnul evaluează exact dificultăţile pentru orice se face în numele Lui:

uciderea a doi lei este în sine o faptă de vitejie puţin obişnuită, pe care zăpada a făcut-o şi mai dificilă pentru curajosul Benaia. Ei bine, un astfel de timp, nefavorabil, este reţinut în mod special! Vine apoi lista numelor acestor eroi. Toţi sunt aici, preţioşi inimii împăratului, iar fidelul Urie se află printre ei (v.39). În schimb, în pofida întregii sale activităţi, numele lui Ioab nu este inclus, în timp ce, al celui care-i purta armele, este găsit (v.37)!

David comite un nou păcat: procedează la numărarea poporului. Versetul 1 pare să-l scuze prin faptul că ar fi fost determinat de Domnul la aceasta. Dar 1 Cronici 21.1 ne arată că Satan a fost agentul nefast căruia Domnul i-a permis să acţioneze, ca să-l pedepsească pe Israel, pentru ca, după aceea, să-Şi arate harul. Vrăjmaşul nu îşi realizează ţelurile decât datorită orgoliului împăratului, mândru să domnească peste o naţiune numeroasă şi să dispună de o armată puternică. Mândria ne împinge să ne acordăm importanţă şi să uităm că numai harul lui Dumnezeu ne-a făcut ceea ce suntem şi ne-a dăruit ceea ce avem. David recunoscuse în zile mai fericite acest fapt: „Cine sunt eu, Doamne Dumnezeule ... Şi cine este ca poporul Tău, ca Israel?“ (7.18, 23). Gloria lui Israel nu se trăgea nici din puterea lui, nici din numărul de luptători, cum era cazul cu celelalte naţiuni. Gloria lui exista şi se centra pe numele Domnului, al Cărui popor erau (vezi Psalmul 20.7)!Ioab, deşi nu era un om temător de Dumnezeu, vede mai clar decât David şi încearcă să-l abată de la intenţia lui. În zadar! Recensământul se efectuează, ... dar abia sunt date cifrele, că împăratul îşi şi înţelege prostia. În pofida pocăinţei sale, se va confrunta încă o dată cu conduita de guvernare a lui Dumnezeu (Amos 3.2).

clickbible.org